

Musab Gibi Anne

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Bir bebek için annesinin sütü kadar hiçbir gıdanın önemli olmadığı Kur'an'ımızda, kültürümüzde ve tıp verilerinde açıkça ortaya konmuştur. Bir çocuğun boğazından geçebilecek en değerli ve gerekli gıda annesinin sütüdür.

Anne sütünün yerine konabilecek hiçbir gıda yoktur. Bu doğru cümlenin bir doğrusu daha var: Anne sütünü bebeğe anne gibi de hiç kimse veremez. Anne sütü değerli olduğu gibi aynı sütü biberona doldurup annenin verdiği gibi verebilmek kimse için mümkün değildir.

Çocuğun nefesiyle emdiği sütü midesine indirmesi arasındaki dengeyi hiçbir insan anne gibi kuramaz, ne hemşire ne doktor ne de başka biri. Anne hem en iyi gıdanın hem en iyi tarzın sahibidir. Sadece süt meselesi de değil; severken dahi hiç kimse anne gibi sevmez, okşarken onun gibi okşayamaz. Bebeği bezlerken, ısıtırken, yıkarken, okşarken anne elinin muadili olmaz.

Bu cümlelere bir parça dudak bükebilecek erkekler belki vardır ama her anne bunların ne kadar doğru olduğunu bilir. Hiçbir baba, annelik yapamaz. Basit bir hırka giydirme işinde dahi anne asla incitmez, babanın giydirmesinde ise çocuğa hırka giydirmek adeta çocuğu hırkaya giydirmek hâline gelebilir. Çünkü Allah yaratırken annenin dengi olabilecek hiç kimseyi yaratmamıştır. Anne gibi gözleriyle sevgi aktarmak kimsenin yapabileceği iş değildir. Anne ile evlat arasındaki ilişki hiçbir iki insan arasındaki ilişkiye benzemez.

Rabbimizin bir kanun olarak hayata yerleştirdiği bu durumdan annelere ne kadar saygı gösterilmesi gerektiği, annelerin ne derece değerli oldukları sonucuna varmaya çalışmıyoruz. Vurguladığımız başka bir şeydir: Eğer Allah Teâlâ'nın koyduğu bu kanunu kabul ettik ve gözümüzle gördüysek, bir çocuk için annesinin konuştuğu şöyle dursun, sustuğu zaman bile ne demek istediğini anlayacağı bir bağ mümkünse, babanın zor sabredebildiği gerçeğine rağmen ananın sabrı ölmeden önce tükenmeyecek bolluktaysa, istisnasız bütün anneler askerden gelmiş oğullarına bebek muamelesi edecek, okşayıp koklayacak hâle geliyorlarsa o zaman çocuğa Allah'ı, peygamberi, ahiret ve dünya hayatını anlatma konusunda da annenin muadili yoktur.

Biz anneliği sadece bebeğe en iyi sütü veren süt firması gibi görürsek nesil kaybederiz. O zaman elektrik direği kadar boyu olmuş çocukları Kur'an kurslarına, imam-hatiplere göndermekle analığın yerini doldurabileceğini zanneden tarihî bir yanılmanın içinde kaybolur gideriz. Hayır. En iyi sütü emziren, çocuğuna bakışıyla bile susmasına vesile olacak derecede şefkat dolu anne gibi öğretmen asla bulunamaz. Bilgi veren, ciltler dolusu kitap okutan bulabiliriz belki ama Allah'ın adını anınca tüyleri diken diken olacak yüreği veren kimse bulamayız.

Bunun içindir ki annelerimizin ilahiyat mezunu, âlim, medrese icazetlisi olmaları o kadar da gerekli değilken Allah'ın birliği, haramın yakıcılığı, cennetin hak olduğunu öğrenmek ve Müslümanların birliği için dünyaya geldiğimiz gerçeklerini bilip öğretmek yalnızca ilahiyat fakültelerinde oluyor da değildir. Bunlar evlenmiş Müslüman kadınların bildiği hakikatlerdir. Fatiha suresini okuyamayan Müslüman kadın var mı? **Hiçbir anne "ben süt kurumunda çalışan bir mühendis miyim ki çocuğuma süt vereyim" demediği gibi çocuğuna iman hakikatlerini öğretebilmek de bir yerden mezun olmakla ilgili değildir.** Bir insan tamamıyla kendiliğinden süt emzirmeyi öğreniyor da yirmi seneden beri namazda okuduğu Fatiha suresini, Allah derken yaşadığı heyecanını, peygamberini anarken hissettiği duygusallığı çocuğuna aktarmak için niye pedagojik sertifikaya ihtiyaç duysun?

Analarımız, çocuklarının hem ilk emzireni hem hayattaki ilk muallimesi olma talihini, yalnızca şeytan onları kandırabildiği için kaybetmektedirler. İddia ile ifade ediyoruz ki Allah sevgisini bir çocuğun

yüreğine hiç kimse ana gibi aşıl原因amaz. Ama ilahiyat felsefelerini, İbni Sina'ları, Aristo'ları herkes öğretebilir. Kafa karıştırmak için çocuğu sıraya oturtmak herkesin işi, Allah derken ninni okur gibi mutluluk verecek duygu ise ananın işidir.

Analar hem çocuklarını emzirdikleri için cennet ayaklarına kadar gelmiş hem de onlara on yıllar boyunca Allah dedirten, peygamberini tanıtan, kibleyi ve Kâbe'yi ilk defa hissettiren, Kur'an dinlerken ruhunun coşacağı hissiyatını ilk veren, namazın hayatıyla eşdeğerliği sloganını öğreten, haram yemektense ölmek ciddiyetini ilk tattıran olacakları için o anneler çocuğun hem ilk sütünü veren hem de ilk imanını aşıl原因ayan muallime olarak çift analıkla yaşarlar bu dünyada. Bir annenin çocuğu Kâbe'de tavafa gittiği zaman, annesi öleli otuz sene olduğu hâlde, Kâbe'nin etrafında dönerken, "Allah'ım, bu beytullahı bana sevdiren anam şimdi kara toprağın altında, rahmetine muhtaç hâldedir. Anamın kabrine rahmetler indir, onu cennetinle taltif buyur. Bana Kâbe'yi ilk sevdiren oydu, Allah demekten zevk almayı o öğretmişti. Şimdi de sen ona rahmet et" derse o çocuk, işte annelik budur. Mümin ana da bu anadır.

Günde beş defa altını kirleten bir çocuğun temizliğiyle ilgilenmek ona besmele öğretmekten daha zordur. Başka söyleyişle çocuğa besmeleyi öğretmek onun günlük temizliğinden asla ve kata daha zor değildir. Çocuğunun en kirli zamanlarından bile ana olduğu için iğrenmeyen kadın, çocuğuna on milyon kere besmeleyi tekrar etse ve çocuğu öğrenemese on milyon birinci kere yine tekrarlar ve usanmaz. Çünkü analar usanmaz, anadan başka herkes çocuktan usanır.

Topraklarımızda günün birinde imam-hatip liseleri yok, medreseler ahıra çevrilmiş, insanların kulaklarına tekbir sesleri minarelerden gelemiyor, tuğyan ve isyan almış başını yürümüş iken o günün kâfirleri bir şeyi unutmuşlardı: Camileri kapatmış ama anaların ağızlarını kapatamamışlardı. Medrese görmemiş, Osmanlı'nın payitahtına bile adım atmamış kadınlar, Arabistan'a gitmemiş ve Arapça bilmeyen analar mümin bir nesil yetiştirerek dünyadan ayrıldılar. Allah onlara rahmet eylesin. Babalar seneler süren askerliklerinde ya da uzun gurbet hayatındayken Anadolu'nun ücra köylerindeki çocuklarını analarının kucığına bırakmışlardı.

Hilafetten sonraki medresesizliği ve camisizliği o analar telafi etmiştir. Küfür de hiçbir zaman hiçbir kanunla, Bolşevizm Rusyası dâhil hiçbir ortamda anaların ağızını kapatamamıştır –kapatamaz da zaten. Analarımız Allah dedirmeyi bildikleri sürece İslam kıyamete dek payidardır. Bu ümmetin ilk muallimleri, tıpkı Hira'dan geldiğinde korktuğunu söyleyen Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme ilk cesareti veren anamız gibi, Kur'an açıcıları annelerdir. Ahmed bin Hanbel'i, İmam Şafî'yi, İmam Malik'i anaları yetiştirmiş ve medreseye götürmüştür. Ümmetimizin büyükleri, en büyük olan Resûlullah aleyhisselam başta olmak üzere kadınlarının desteğiyle ayakta durmuşlardır.

Çocuğun iç çamaşırlarını ve bezlerini bile ütöleyen ama eğitimini 'ileride imam-hatip lisesine gönderince halledeceğini' düşünen analar var olduğu sürece ne imam-hatipler ne medreseler ne de devletin her sokak başına bir cami açmış olması Müslüman nesli temin etmeyecektir. Eğer Müslüman nesil arzumuz ve iddiamız varsa bu, analara emanettir. Ayağının dibine kadar gelmiş cennet bir insana neden verilir? Herhâlde çocuğuna süt içirdiği için değil.

Ümmetimiz analara emanettir ve her anne Musab olmak zorundadır. Nasıl ki Musab radiyallahu anh çölleşmiş bir Yesrib'e gidip orada insanları Allah ile buluşturmuş, şimdi münevvere olan Medine'de okunan ezanlarla bütün dünya yankılanıyor ve bütün o sevaplardan bir katkı da Musab radiyallahu anhın hanesine yazılıyor ise bir anne bu pozisyonu çok iyi görmeli, çocuğuna her öğretmenden önce besmeleyi öğretmeli ve onu cami imamından, imam-hatip hocasından önce besmeleyle buluşturmalı, cennet sevgisini ilk önce o aşıl原因amalıdır.

Tabii ki çocuğa söylenecekler için belli bir yaşın bekleneceği şüphesizdir. Beş yaşında, yedi yaşında söylenecekler vardır. Ama on yaşından itibaren artık çocuk adeta elden sokağa ya da internetin

ağlarına doğru çıkıp gittikten sonra ne annenin ne cami imamının tam kontrolünden söz edilebilir. Sonrası bir nevi 'ya nasip'...

Analar Musab radiyallahu anh gibi olmayı becermelidirler. Elli-seksen sene boyunca namaz kılacak, Rabbini zikrecek bir çocuğun ilk süt emzireni olduğu gibi ilk öğreticisi de olduğunda bir anne bütün sevaplardan payını alacaktır. Dünyada her gün milyonlarca sabah namazı kılınıyor ve bütün bunların sevabından birer parçası Musab radiyallahu anhin sevap defterine yazılıyor. Çünkü Resûlullah'a devlet hazırlayıp Evs ve Hazreç arasındaki kavgayı bitirerek Medine'de bir kardeşlik ortamıyla Efendimiz aleyhisselamı karşılayan oydu. Mekke'de baskı ve zulüm nedeniyle namazlarını rahat kılamayan Resûlullah aleyhissalatu vesselama namazlarını rahat kılabilceği bir yer hazırladı.

Bir anne bu olabilir. Ve ahireti düşünen, sevap toplamak diye derdi olan bir anne işini asla cami hocasına bırakmamalıdır. Zira bu onun için bir kayıptır.

Anneler, hamile kaldıkları dakikadan itibaren veya doğum gerçekleşmişse zararın neresinden dönülürse kâr olacağı mantığıyla hemen, tıpkı namaza niyet eder gibi samimi bir iç haykırıyla, çocuklarını ilk defa secdeye kapandıracak eğitimi vermeyi ahdettiklerini Allah'a söylemelidirler. Çocuğu emzirmek için kucağına her alışında, altını her temizlediğinde, her muhabbet edişinde diliyle söylemese bile Rabbine arz etmelidir ki o an yaptığı iş, Allah'a secde edecek çocuk yetiştirmek üzere niyet hâlidir. O anne, "Rabbim, Yesrib'i Musab ile yeşerttiğin gibi benim yavrumun imanını ve ibadetlerini de benim emeklerimle yeşert. Böylece ben hem doğurduğum hem de onu seninle buluşturduğum için kıyamet gününde iki analık ile dirileyim" diye Rabbine niyaz etmelidir.

Şayet anneler, komşuların ve diğer kadınların çocuğa nasıl baktıklarıyla ilgili fiskosa verdikleri hassasiyetin bari yarısı kadar o çocuğu Allah ile buluşturmak için gayret etselerdi bugün biz mücahit bir nesil yetiştirmiş olurduk. Çocuğunun üzerine her tutuşunda ümmet için bir mücahid ve abid yetiştirdiği şuuruyla ve bunu itiraf ederek tutan, süt emzirirken de çocuğuyla oynarken de bunun farkında olan bir anne, mümin bir kadının anneliğinin farkını gösterir.

Böyle bir şuur, çocuklarımızın hepsinin hafız olup Kur'an kursuna gitmesi, kimsenin mühendisliğe-doktorluğa yönelmemesi gerektiği gibi bir anlama gelmez. Anne böyle bir farkı görüp hissettirdikten sonra artık çocuk hangi fakülteye giderse gitsin, Allah ile beraber gittiğinin ayırında olacaktır. Bu da hem annenin hem çocuğun ahiret yatırımının yerine oturduğu anlamına gelir. Şimdilerde fakülteye giden çocukların ayak kayması, öncesinde anaları tarafından yapılması gereken aşularının yapılmaması sebebiyledir. O ilk aşuları anneden başkası yaptığındandır.

Annenin çocuğa süt aktarırken hissettirdiği üslubundaki analık inceliği bir gün çocuğa Allah'a yalvarmayı öğrettiğinde gösterdiği şefkat ve öğretim tarzında da olmalıdır. O, neyin nasıl olduğu, hastalık anında şifanın Allah'tan geleceğinin öğretildiği duygular büyüdüğünde saç, kas, kan, tırnak olarak çocukta belirecek, çocuğun ilk defa öğrendiği şifa verenin Allah olduğu bilgisi tıpkı emdiği ilk süt gibi hayatının her anında işine yarayıp karşısında olacaktır.

Bir annenin çocuğuna, Âdem aleyhisselamın cennetten niye çıkarıldığını ve biz insanların bu dünyada neden yaşadığımızı anlattığı gibi bir anlatımı İmam Gazalî dahi başaramaz. Üç yaşındaki bir çocuk bunu öğrenmeli midir sorusunu herhâlde artık sormayız. Televizyondaki çizgi filmleri anlıyor, teknolojiyi çözebiliyor ama iş Allah'ı anlatmaya gelince 'ağır geliyor' olduğu yalandır. Hem insan zekâsının küçük yaşlarda eskisinden daha hızlı geliştiği tespitleri artmakta hem de küçük yaştaki çocuklarımıza bu konuları anlatamıyor olabilir miyiz? Bu kendimizi aldatmak olmaz mı?

Besmeleden, Fatihâ'dan, İhlas'tan başlayarak çocuğumuzu bir Kur'an çocuğu hâline getirmek zor değildir. Ezanı duyduğunda heyecanlanıp camiye giderek abdest aldıktan sonra imamın arkasında namaz kılan bir çocuk, hafız olduğu hâlde ezanı duymayıp koltuğunda hantal oturan bir çocuktan çok daha değerlidir Allah katında. Birini medresede hocası yetiştirmiş, hafız etmiştir ama ezana sağır

olduğundan duymuyordur; diğerini ise anası, “oğlum, namaza gitmedikçe Allah seni benden, beni senden ayırır. Biz bu dünyada namaz için varız” diyerek yetiştirdiği için çocuk en heyecanlı yerinde bile oyununu bırakabilir, namaza gidebilir.

“İmam-hatibe verdik, çocuk orada dinini öğrenemedi” demek annelik için bir mazeret değildir. Belki babalar için olabilir anneler için öyle değildir. Kan ve irin dolu bir göğüsten çıkıp bembeyaz hâlde çocuğun ağzına girecek sütü emziren anne, bin bir haramla dolu şehrin içinde de Allah’a imanı çocuğunun kulağına koyabilir. O göğüsten taptaze süt emziren, bu narinlik ve şefkati barındıran anne biiznillah çocuğunu da mümin şuuruyla büyütür. Domatesinden gökyüzüne varıncaya dek Allah’ın nimetlerini bir çocuğa anne gibi kimse anlatamaz. Çünkü bir domatesin kabuklarını da soyarak çocuğunun dudaklarının büyüyüşünü bile hesaplayıp ona göre lokma hazırlayan anne, bunu hissedip yapabilecek ikinci bir insan olmadığından dolayı çocuğunun en iyi eğitimcisidir aynı zamanda.

Annenin diline Allah tarafından verilmiş kudretle söylenen bir sözü bir başkasının söylemesi arasında çok büyük fark vardır. Annenin ses tonundaki kayaları dahi eritebilecek şefkat, çocuğa tesir etmesi en kuvvetli ihtimal olan etkiyi uyandırır.

Annelerimiz ilk öğretmenlerimizdir. Hatice anamız radiyallahu anhanın Efendimiz aleyhissalatu vesselama, “korkma, arkadayım” demesini ‘ne güzel bir hatıra’ ayarında anlar ve bırakırsak o zaman kendi yavrularımızın Hatice’si olma talihimizi tepmiş oluruz. O cümleyi söylemek kolay değildir ama Allah’ın ilk Hatice’si olarak görmek istediği kulları da vardır. Ümmetimiz okulların görkemli binalarına, medreselerinin kubbelerine güvenmeden önce çocuklarını doğuran analara güvenerek yola çıkmıştır. Dört mezhep imamımızın dördünü de anaları yetiştirmiştir. Rabbimiz elbette başka sebepler de yaratabilirdi ama nasıl ana sütünün bedeli yoksa onun tatlı öğretmenliğinin de muadili olmayacağı hakikatini gözümüzün önüne sermeyi murat buyurdu.

Ve bunun gerçekleşmesi için de annenin hafız olması, Arapça bilmesi... şart değildir. Müslümanlığı, namaz kıyıyor oluşu yeterlidir. Bir annenin namaz kıldığında -ki her Müslüman anne kılar- okuduğu sureler ve tespihleri Ebu Bekir radiyallahu anh ile beraber dirilmek, onunla aynı safta durmak için yeterli, iki rekâtlık sabah namazında dilinden dökülen tespihat elini kolunu sallayarak cennete girmesi için kâfidir. Yoksa namazın cennete girmeyi sağlayacak bir ibadet olduğunu söylemenin anlamı olmazdı.

Her anne bir doğal muallim ve öğretmendir. Bunun alternatifi yalnızca dinî bilgiler hususunda olmayacağı gibi ahlak konusunda da yoktur, kaldı ki ahlak da dindendir. Bu kelime kelime toplandığında, çocuğa söylenen günlük iki kelime senede yaklaşık yedi yüz tane eder. Günde iki defa Allah’ı ve peygamberi zikretse bir anne, senede yedi yüz defa zikretmiş olur. Bu sayı günde dörde çıksa senelik bini aşkın zikir demektir. On yaşına gelen çocuğa on binlerce kere zikir söylenmiş, duyurulmuş olur. Kaldı ki bir anne işini elbette bu kadarla bırakmaz.

Annelik Musab olmaktır ve büyük bir şanstır anneler için. Çocuğu otuz beş yaşına gelmiş bir ana için bile bu bahsedilenler geçerlidir, nihayet o hâlâ bir anadır. Sabredek, her pozisyonu niyetinin temizliği ve halisliğiyle geçirmelidir. Bu fırsatı kaybeden bir ana, Resûlullah aleyhissalatu vesselam onu Medine’yi teslim almak üzere Yesrib’e göndermiş de görevini başaramayıp geri gelmiş gibi kendini düşünse yeridir.

Üç dakika sürecek bir eğitim bile süresinin azlığından ötürü küçümsenmemeli, asla basit görülmemelidir. Çocuğa nasıl ki üç dakika süt emziriliyor ama yarım gün ağlamıyor bir daha, üç dakikalık bir eğitimin de sonuçları bu orandan bile daha fazla sonuçlar verebilir. Mamanın, sevginin, onun havaya atılıp tutulduğu anların içine eğitim sıkıştırılmalıdır. Üç yaşından itibaren artık günde üç dakikayla başlayan, bir ay sonra beş dakikaya çıkan, üç ay sonra yirmi dakikaya yükselen bir eğitim trendi sürdürülebilir.

Bir dakika bile icabında yeterlidir. Annenin “güzeliim, tatlıım” deyip çocuğunu çağırdığı ifadelerin başına bir şekilde Allah getirildiğinde artık o cümleler de çocuğun kulağına süt saflığında akıp girecektir.

Bir eğitim seansı kaç dakikadan ibaret olursa olsun o anda telefon kapatılmalı, çocuğa o zamanın ciddiye alındığı hissettirilmelidir. Belli periyotlarla çocuğun hoşlanacağı pasta yapılarak ‘ders kutlaması’ türünden farkındalıklar oluşturulmalıdır. Sonra da eğitim zamanlarında çocuğuyla geçirdiği saatler için hiç kızmayacağına Allah’ın huzurunda söz vermelidir bir anne. Çocuk annesinin saçlarını tek tek yolsa bile kızmayacağı, ağlamasını o yatıp uyduktan sonraya erteleyeceğini söz verip arz etmelidir. Allah bir anada bu çileyi görmelidir. Bu çile ananın kazanma kat sayısı olacaktır.

Böyle bir Musablaşma derdi taşıyan analar asla umutsuzluğa yanaşmamalıdır. Şeytanın en sevdiği müminler umudu kırık müminlerdir çünkü Allah’tan kopmuşlardır. Allah’tan kopmuş biri de şeytan için artık masrafsız abone hâline gelmiştir. Bugün dikilen fidan bir daha seneler sonra meyve verir. Bugün öğretilen bilgilerin hâsılası on yıllar sonra alınacaktır. Şimdi öğretilen Kur’an’ın okunuşu seneler sonra mezardan duyulacaktır. Günübirlik meyve olmaz, bugün fidan dikip yarın meyve yenmez.

Kur’an-ı Kerim’in son suresini (Nas) de bütün anneler kendine rehber edinmelidir. Tefsire gerek olmaksızın sadece mealini okumakla dahi büyük istifade sağlanabilir. Çocuğumuza dört-beş yaşından itibaren ezberletilebilecek bu surenin daha sonra mesela üç aylık bir eğitim süreciyle içindeki kavramlar açıklanabilir: Rab, melik, ilah, kötülük, vesvese, düşman, cin... Bunların her birini birer günde öğretip çocuğun sorularına şefkatli, anlaşılabilir, örnekli cevaplar verilmelidir.

Çocuğun bütün dünyasını şekillendiren Amerikan çizgi filmleri birkaç saatte işini bitirip çocuğun zihnini teslim alıyor değildir. Bu uzun bir süreçtir. Ters yönden hareket edilip Kur’an ehli, muvahhid, sıkışınca Rabbine sığınmayı bilen bir çocuk yetiştirmek de adım adım işlenecek uzun bir süreçte başarılabilir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.